

Alles wat jij hebt

Michelle Frances bij Boekerij:

Zijn nieuwe vriendin

Zussen

Niet mijn dochter

Haar nieuwe vriend

Het schoolplein

Alles wat jij hebt

MICHELLE FRANCES

Alles wat jij hebt

Ze wil niet veel. Ze wil alleen maar
alles wat jij hebt.

Vertaald door Uta Anderson

ISBN 978-90-599-0182-7

ISBN 978-94-023-2342-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Temp*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Shutterstock

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Uta Anderson

© 2018 Michelle Frances

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Sally Cooper en Tina Frances –
twee inspirerende moeders*

DEEL EEN

Carrie

Zondag 14 mei

‘Acht is je geluksgetal,’ fluisterde Carrie in Adrians oor en ze zorgde daarbij dat haar lippen niet zichtbaar waren voor de televisiecamera die op hen was gericht. Ze hield haar gezichtsuitdrukking nietszeggend en nonchalant terwijl ze naar de schermen keek, met daarop clips van de programma’s die genomineerd waren voor Beste Scenario. Dit was een live-uitzending en je wist maar nooit wanneer de regisseur jouw gezicht in beeld bracht.

Adrian antwoordde zonder naar haar te kijken. ‘En...?’

‘We horen op de achtste rij te zitten.’

Hij keek omlaag naar de stoelen voor hen, gevuld met de crème de la crème van de Britse televisie-industrie in de Royal Albert Hall. Carrie zag hem tellen in zijn hoofd en deed hetzelfde. Ze keken allebei automatisch naar de mensen die voor hen zaten, op hún stoelen! Daar zat de populaire schrijver van een zeer succesvolle misdaadserie, met naast hem zijn hoofdrolspeler, die de rol van een meedogenloze, maar charmante moordenaar speelde.

Plotseling sprong het scherm terug naar het BAFTA-logo en stapte de actrice die de prijsuitreiking presenteerde naar voren op het podium.

‘En de winnaar is...’ zei de actrice in een snoepkleurige, nauwsluitende jurk (van het modemerkt Roland Mouret had de online nieuwsfeed direct verklaard, zodra ze een voet op de rode loper had gezet), ‘Adrian Hill voor de eerste episode van *Generation Rebel!*’

Carrie draaide zich om en sloeg haar armen om hem heen toen hij

verbaasd en glimlachend ging staan. Ze kon haar ogen niet van hem afhouden terwijl hij naar het podium liep.

Het was hem gelukt.

Hij nam het gouden masker aan van de actrice en kreeg een kus op beide wangen van haar. Het applaus stierf weg.

‘Uh... nou, dat was onverwacht,’ begon Adrian en hij maakte een grapje over het feit dat de microfoon moest worden bijgesteld voor zijn kleine postuur. Het publiek lachte. Hij streek met zijn vrije hand door zijn opstaande haar en de vertrouwdheid van dit gebaar gaf Carrie een warm gevoel.

‘Serieus, ik beseftte net dat ik niet op mijn geluksplek zat en ik wilde juist de beruchtste moordenaar allertijden van mijn stoel verjagen, toen ik begreep dat dat misschien niet zo’n goed idee was...’ Hij zweeg even terwijl er een gegrinnik door het auditorium golfde en de camera zich op de hoofdrolspeler richtte, die zijn best deed geamuseerd te kijken en zijn ergernis, omdat zijn programma net had verloren, niet te laten blijken.

‘Mijn dank aan BAFTA, aan de acteurs en de filmploeg, aan mijn uitstekende producent Elaine Marsh en vooral aan mijn mooie, slimme vrouw Carrie.’

Snel onderdrukte ze haar verlegenheid en glimlachte toen hij haar kant op keek terwijl hij zijn ogen afschermdde tegen het licht.

Ze keek toe hoe hij van het podium werd geleid voor de verplichte fotosessie. Hij had gewonnen. *Hij had gewonnen, hij had gewonnen, hij had gewonnen!*

Haar vreugde was oprecht, maar diep in haar maag fladderde een nerveuze spanning die zich daar de afgelopen dagen had opgebouwd. Ze moest hem iets vertellen. Misschien zou dit succes het gemakkelijker voor hem maken.

Carrie werkte zich door de menigte op de afterparty heen, zich bewust van het feit dat veel gesprekken het begin zouden zijn van

een nieuw project, een gesloten deal, een afgeronde onderhandeling. Ze was Adrian ruim twintig minuten geleden kwijtgeraakt; hij was opgeëist door diverse mensen die hem wilden feliciteren, hem wilden strikken voor een volgend briljant drama-idee of zich alleen wilden koesteren in het krachtveld van zijn overwinning, misschien in de hoop dat iets ervan aan hen zou blijven kleven.

Ze zag hem toen hij net een einde aan een gesprek maakte en stevende recht op hem af, een vers drankje in haar hand.

‘Een vriendelijk gezicht tussen de haaien,’ zei hij toen ze hem het glas overhandigde en hij goot direct ruim een derde van de inhoud door zijn keel. Ze raakte haar eigen drankje niet aan.

‘Je kunt er maar beter aan wennen dat je nu een schrijver met een BAFTA-prijs bent,’ zei ze. ‘Hoewel, ik hoop dat je je nu niet verbroedert met de vijand.’

‘Dat mag ik niet. Niet nu je me voor de komende drie jaar hebt vastgeklonken aan je buitengewone productietalent.’

‘Je doet alsof je een man in ketens bent.’

‘Ben ik ook. Gouden ketens.’ Hij grijnsde en kuste haar. ‘Nee, serieus, ik kan niet wachten. Exclusief met jou samenwerken én met je getrouwd zijn. Ik ben de gelukkigste man op aarde.’

‘Daar is hij. Mijn favoriete schrijver.’ Een luide stem, hees door twintig sigaretten per dag, sneed door de menigte.

‘Elaine, wat lief van je om me te komen feliciteren,’ zei Adrian.

‘Dat heb ik nog niet gedaan.’ Met rinkelende armbanden streek Elaine haar roodgeverfde haar glad en ze schonk hem een brede grijns met haar paarsrood gestifte lippen. ‘Mooie speech.’

‘Dank je.’

‘Ik ben blij dat je niet helemaal bent vergeten wie ik ben.’

‘Hoe zou ik dat kunnen? Je bent zo’n dynamische en overtuigende producent.’

‘Ik kan het echter niet opnemen tegen de vrouw die jou neukt.’ Elaine glimlachte naar Carrie, die moeite deed haar mond niet te

laten openvallen. ‘Nou ja, ik heb tenminste één BAFTA-prijs uit je gekregen voordat je afdwaalde.’

‘Ik zal nooit vergeten dat je me mijn grote doorbraak hebt gegeven,’ zei Adrian.

Elaine knikte goedkeurend. Ze hield haar hoofd schuin.

‘En mijn geschrijf zo liefdevol tot een succesvol programma hebt gemaakt.’

Weer een knikje. Ze duwde haar bril met roze montuur aanmoedigend hoger op haar neus.

‘Ik denk dat dat wel genoeg is, niet?’

‘Het is nooit genoeg, schat. Dat weet je zelf ook wel.’ En daarmee stapte Elaine de menigte weer in.

Carrie voelde Adrian in haar hand knijpen. Blijkbaar had ze een vijand gemaakt door getrouwd te zijn met de populairste schrijver in de stad. En door hem een exclusieve deal te laten sluiten met het gerenommeerde productiebedrijf waarvoor ze sinds kort werkte. Ze hadden al een, volgens haar briljant, idee bedacht voor Adrians volgende serie – over een filmster die in de jaren 2000 hoog aan de top stond, maar die door decennia van extravagante uitgaven onlangs bankroet was gegaan. Zijn laatste vriendin, vijftentwintig jaar jonger dan hij, had hem vol afkeer gedumpt en nu was hij alleen en blut en had hij moeite in de echte wereld te functioneren. Ze hadden het besproken met het hoofd Drama en met de zenderbeheerder van de BBC, die hen beiden heel graag wilden ontmoeten. Enkele weken later hadden ze groen licht gekregen en nu zou alles binnenkort officieel worden aangekondigd.

Adrian vlijde zijn gezicht tegen haar wang. Zijn baard kietelde. ‘Hé, jij en ik samen. Spannend.’

Ze glimlachte en voelde de nerveuze spanning terugkeren. ‘Ja...’

‘Elaine heeft je toch niet gekwetst? Trek je niets van haar aan. Niets gaat ons in de weg staan. Dit gaan we samen ontwikkelen. Ik

krijg honderd procent toegang tot jouw fantastische verhalenbrein. Dan kan ik daarna proberen iets te schrijven wat geen hoop onzin is – je moet een oogje op me houden en me vooral wakker maken als je midden in de nacht een briljant idee krijgt.’

‘Adrian, ik ben het niet die jou ’s nachts wakker zal maken.’

‘Wat? Elaine is het in elk geval niet.’ Hij trok een vies gezicht toen er een allesbehalve aantrekkelijk visioen door zijn hoofd speelde.

‘Ik ben in verwachting.’

Ze keek hoe zijn gezicht bevroor in de ‘in bed met Elaine’-stand en toen inzakte.

‘Wat?’ herhaalde hij, deze keer langzamer.

‘Ik ben zwanger. Veertien weken zwanger.’

‘Veer... veertien weken?’

‘Ik weet het zelf pas drie dagen.’

Hij keek zo verbijsterd dat ze bijna medelijden met hem kreeg. Maar het zou goedkomen. Het zou goedkomen, herhaalde ze in haar hoofd.

‘Oké. Maar... je bent... Ik bedoel, we hebben altijd gezegd... We hadden afgesproken dat... we geen... Een gezin was niets voor ons, toch?’

Ze schonk hem een kleine, hoopvolle glimlach.

Hij werd zichtbaar bleek.

‘Ik begrijp het.’

Hij dacht nu aan zijn carrière en een deel van haar kon hem dat niet kwalijk nemen. De timing was waardeloos. Alles ging net zo goed. De nieuwe baan, het contract met Adrian, het groene licht! Het was het allerberoerdste moment om een baby te krijgen.

Zondag 14 mei

Emma zat met haar ouders in hun grijswitte woonkamer, haar voeten onder zich weggestopt. Haar stoel stond een eindje weg van waar haar ouders op de bank zaten, zodat ze zowel naar hen als naar de televisie kon kijken, die de BAFTA-prijsuitreiking live toonde op het platte scherm tegen de muur.

‘O, hij heeft gewonnen!’ riep haar moeder Alice. Ze keken allemaal hoe de schrijver Adrian Hill opstond om zijn prijs in ontvangst te nemen.

‘Goed programma, dat,’ zei haar vader Brian goedkeurend. Hij zat aan zijn obligate na-het-etenwhisky met ijs. Haar moeder dronk een glaasje wijn, de *Telegraph* gevouwen op haar schoot. Ze vulde afwisselend het cryptogram in en keek naar de tv. Ze waren gesetteld, onwrikbaar, hun gewoontes en opinies al heel lang in beton gegoten. Niet voor het eerst voelde Emma dat ze hier niet hoorde. Haar thuis, dat nooit erg warm en hartelijk was geweest, was verstikkend geworden.

‘Dat zou jou moeten inspireren, Emma.’ Haar vader draaide zich om en keek haar aan, de slecht verborgen teleurstelling zoals altijd in zijn ogen. ‘Deze man, Adrian Hill, is een goede schrijver, vind je niet?’ Zijn woorden waren vervuld van verwachting.

Emma voelde zich nijdig worden. Ze voelde dat haar moeder op haar antwoord wachtte en ze dwong zichzelf kalm te blijven en zich los te maken van haar problemen. Ze had beter een dienst kunnen draaien in de bar waar ze ’s avonds werkte, in plaats van thuis te blijven en naar deze ellende te kijken.

‘Ja. Hij is goed.’ Ze had veel meer kunnen zeggen, maar daar was het nu niet het moment voor.

Ze voelde onmiddellijk haar vaders ergernis over haar halfslachtige antwoord, maar ze was te gedeprimeerd om meer te zeggen. Het was haar droom om voor de televisie te schrijven, maar tot nu toe had ze geen doorbraak gehad. Ze leek zelfs geen literair agent te kunnen krijgen en haar *spec script* – niet het exemplaar dat ze oorspronkelijk wilde schrijven, dat was nu onmogelijk, maar het volgende – ach, ze wist zelf ook wel dat dat niet haar beste werk was.

‘Misschien moet je meer onder de mensen komen,’ zei Brian, ‘in plaats van jezelf op te sluiten in huis. Wat voer je trouwens de hele dag uit?’

Dat stak. Emma wist dat de rest van die zin onuitgesproken bleef: ‘Terwijl je moeder en ik een échte baan hebben.’ Haar vader was dermatoloog en haar moeder had een leidinggevende functie bij de National Health Service. Echte banen. Goedbetaalde banen. Banen met status en een duidelijke carrièreladder.

Emma haalde diep adem. ‘Ik schrijf, pap. Ik ben thuis omdat ik mijn computer nodig heb om te schrijven.’ De waarheid was echter dat ze meestal, vooral de afgelopen tijd, totaal geen inspiratie had. Aan haar inzet lag het niet, God wist dat ze van alles had geprobeerd, maar niets werkte.

‘Nou, ik denk dat je iets moet veranderen,’ zei Brian en hij keek weer naar de televisie. Hij keerde zich van haar af en stopte zijn ergernis weg. Op het scherm stak Adrian hoffelijk een overwinnaarshand op naar het publiek terwijl hij het podium verliet. Emma vloekte in haar gedachten. Ze had de camerabeelden van zijn vrouw gemist en die had ze graag willen zien.

Ze stond op. Ze verdroeg het niet langer in deze kamer te zijn. Ze liep naar haar slaapkamer en sloot de deur. Buiten was de duisternis gevallen over de keurige Zuid-Londense straat. Ze sloot de gordijnen, liep naar haar bureau, zette haar laptop aan en opende

haar meest recente script. Zo bleef ze zitten, haar vingers zwevend boven de toetsen.

Ze sprong op toen er op haar deur werd geklopt. De deur ging open voordat ze kon antwoorden. Alice kwam binnen en ging zitten. Ze legde een tijdschrift op het bed.

‘Weet je, je vader zegt die dingen alleen maar omdat hij om je geeft.’

Ja, hij geeft om de 217.000 pond die de kostschool hem heeft gekost, dacht Emma. Een bedrag dat hij – en dat gold voor haar beide ouders – beschouwde als een enorme geldverspilling. Een nutteloze investering. Haar leven lang voelde ze zich al een soort bezitting. Bij haar geboorte verworven. Daarna werd er in haar geïnvesteerd en was ze opgeleid en gekoesterd als een kostbaar renpaard, maar nu leverde ze helaas geen winst op.

‘Het is nu twee jaar geleden dat je bent afgestudeerd en ik weet dat we overeenkwamen dat het goed voor je was een jaar te gaan reizen, maar sindsdien heb je alleen die korte stage gedaan – drie maanden – en daar wilden ze je niet eens voor betalen.’

Emma begreep uit de toon van haar moeders stem dat ze dacht dat als ze haar dochter de moeite waard hadden gevonden, ze haar wel hadden gehouden en een betaalde baan hadden aangeboden. Alice stond zo ver af van hoe het werkelijk was voor mensen van Emma’s leeftijd, vooral in de competitieve, exploiterende wereld van de televisie, dat ze de realiteit niet kon begrijpen, hoe vaak Emma het ook probeerde uit te leggen. Nee, Alice was van een generatie die geen verbinding had met de afgestudeerden van vandaag en ze was ervan overtuigd dat je als je goed was allang zou zijn opgemerkt.

Ze vroeg zich even af wat haar moeder zou denken als ze de echte reden kende waarom haar stage was beëindigd.

‘Slechts drie maanden onbetaald werk in bijna een jaar. Misschien moet je de dingen eens heroverwegen?’ drong Alice zachtjes aan.

Emma’s hart zonk nog dieper in haar schoenen.

‘Je hebt een goede opleiding. Ik kan je helpen en je vader ook. We kunnen je aan wat mensen voorstellen.’

‘Maar je weet dat ik niet in de gezondheidszorg wil werken, mam. Ik wil bij de televisie werken. Voor de gezondheidszorg heb ik trouwens niet de juiste opleiding.’

‘Je zou de juiste opleiding hebben gehad als je naar Oxford was gegaan.’

Daar gaan we weer, dacht Emma. Haar leven lang was ze gestuurd om te worden zoals haar ouders dat wilden. Ze had de vakken gekozen die haar ouders wilden dat ze volgde en ze was met tegenzin voor de bètavakken gegaan, op haar eigen voorwaarde dat ze ook Engels mocht doen. Haar vader had haar onder druk gezet om zich op te geven bij zijn oude college aan de Universiteit van Oxford en had zelfs een brief geschreven aan het hoofd van de universiteit. Ze had een studieplaats voor geneeskunde aangeboden gekregen en haar vader had Emma nooit vergeven dat ze die had afgeslagen en eigenzinnig Engelse literatuur was gaan studeren aan een mindere universiteit.

Frustratie vonkte heen en weer tussen hen als elektriciteit en deed hen beiden pijn.

‘Luister, ik geef toe dat je vader en ik niet enthousiast waren toen je vertelde dat je bij de televisie wilde werken, maar we hebben het je laten proberen. Het schijnt je echter niet te lukken. Niet zoals jij dat wilt.’ Alice stond op en zuchtte zacht. ‘Nu is de tijd om de carrièreladder te gaan bestijgen. De televisie is geen stabiel bedrijf, dat heb je zelf gezegd. Ik ben bang dat je je leven verspilt.’ Daarmee verliet ze de kamer.

Emma voelde het restje lucht uit haar ontsnappen toen de deur dichtging. Ze liet zich op het bed vallen en staarde naar het plafond. Ze had talent, diep vanbinnen wist ze dat. Ze keek naar het tijdschrift dat haar moeder had meegebracht – *Broadcast*, de bedrijvenbijbel. Ze trok het plastic eraf en bladerde naar de pagina met vacatures. Die stelde meestal niet veel voor, vooral in de creatieve, redactionele

sector, maar ze zou op alles solliciteren om maar een voet tussen de deur te krijgen.

Een piepkleine advertentie, bijna onzichtbaar aan de onderkant van de enige pagina met vacatures. Scripteditor bij een langlopende, sleetse serie. Emma sprong op en noteerde de naam van het productiebedrijf.

Ze liep terug naar haar computer en begon een sollicitatiebrief te schrijven.

Woensdag 11 oktober, vijf maanden later

De kantoren van Hawk Pictures besloegen de tweede verdieping van een gebouw in Soho. Carrie liep door de gang naar de vergaderkamer en liet zich voorzichtig op de luxueuze bank met ingeweven motieven zakken. Ze voelde zich misselijk en dat was bepaald niet voor het eerst tijdens haar zwangerschap.

Ze had er nu zesendertig weken op zitten en ze had gehoopt dat het dan beter zou gaan, maar ze werd nog steeds af en toe overvallen door een gevoel van misselijkheid. Het jongste ongemak was de nachtelijke pijn in haar heupen omdat haar botten ruimte aan het maken waren om haar baby eruit te laten en ze vroeg zich opnieuw af of zwanger zijn veel gemakkelijker zou zijn geweest als ze tien jaar jonger was. Maar toen ze tweeëndertig was wilde ze geen baby, bedacht ze en ze duwde de ongemakkelijke gedachte weg dat ze deze baby oorspronkelijk ook niet had gewild. Soms vroeg ze zich af waarom ze van gedachten was veranderd. Vroeger was haar werk alles geweest, en dat was het nog steeds, maar toen ze deze onbedoelde zwangerschap ontdekte, was er een onverwachte alarmbel afgegaan. Ze was plotseling in paniek geraakt. Dit was haar laatste kans en ze had een verrassende drang gevoeld om het kind te houden.

Carrie voelde zich kolossaal en het was een ongewoon warme dag voor de tijd van het jaar. Ze schoof een stukje op op de bank, om het zonlicht dat door het raam naar binnenstroomde te vermijden. Ze was moe omdat ze wakker was gehouden door de pijn in

haar heupen en door haar reusachtige, oncomfortabele buik en het geschop. Deze baby was haar lichaam en haar leven op alle mogelijke manieren binnengedrongen en hij was nog niet eens geboren.

Door de glazen deuren zag ze haar baas zwaaien terwijl ze kwam aanlopen. Liz: slank, kwiek en in staat om op een rustig tempo te werken. Moeder van twee jongens, nu beiden op de middelbare school, en ze was nog maar net veertig geworden. Binnen het bedrijf had ze de reputatie dat ze een beetje een rauwdouwer was, een dynamische kracht die haar ambities boven alles stelde. Je kon ook zeggen dat dat de enige manier was om iets gedaan te krijgen in deze keiharde business.

Liz ging naast haar op de bank zitten en leunde over haar buik heen om haar een kusje op haar wang te geven.

‘Je ziet er geweldig uit, zoals altijd.’

‘Niet waar, ik zie er gigantisch en uitgeput uit.’

‘Kom, kom,’ zei Liz. ‘Onzin. Bovendien komt het nu gauw. Over vier weken, toch?’

Carrie knikte. Ze maakte zich meer zorgen over de bevalling dan ze wilde toegeven. Niet alleen over de fysieke gebeurtenis, maar ook over het feit dat de baby dan echt bestond, in de echte wereld. Dan moest ze er... dingen voor doen. Ervoor zorgen. Hoewel ze wist dat het ging gebeuren, kon ze zich het scenario toch niet goed voorstellen. Haar leven werd nu nog bepaald door de vertrouwde dagelijkse wervelwind van het werk en soms roerde zich diep in haar binnenste een gedachte die ze nog nooit aan iemand had toevertrouwd. Wat als ze de verkeerde beslissing had genomen? En wat als haar tijdelijke vervanger het werk niet goed deed of, erger nog, té goed deed? Ze rekende op wat al die babywebsites beweerden: zodra de baby arriveerde, zou ze er verliefd op worden. Of hem tenminste niet meer vol schuldgevoel beschouwen als een ongemak, iets waarvoor ze iets moest regelen voordat ze weer aan het werk ging. Dat wilde ze doen als het kind ongeveer drie maanden oud was. Ze kon zich simpelweg

niet veroorloven nog langer vrij te nemen, vooral niet nadat ze zo hard had gewerkt om deze baan te krijgen. Tot kortgeleden was ze altijd freelancer geweest, een producent die je kon inhuren, en waren vaste banen extreem moeilijk te krijgen. Nu had ze er een en maakte ze gebruik van de royale mogelijkheden die het bedrijf bood voor zwangerschapsverlof, hoewel ze hier nog geen jaar werkte. Ze was Liz dankbaar omdat ze er zo welwillend mee omging, maar toch kon ze zich ondanks alle geruststellingen niet ontspannen. Dit was een bedrijfstak waarin ziek zijn afkeurend werd bekeken en zoiets deed je op eigen risico.

Ze kreeg een beschermend, gespannen gevoel toen ze aan haar project dacht. Ze had veel succes gehad met eerdere programma's en was zelfs genomineerd voor een BAFTA-prijs voor een van haar op feiten gebaseerde drama's, maar dit nieuwe project was het grootste tot nu toe. *Leon* was een dure, langlopende serie met een internationale verspreiding en het project was haar baby. Haar ándere baby, bedacht ze snel. Als ze er niet was om haar eigen programma te ontwikkelen en te produceren, met name bij een programma met zoveel prestige, dan zou iemand anders maar al te graag haar plaats innemen.

En dat was waarom ze nu in deze kamer zat.

'Je eventuele vervangster, Emma, is echt heel geschikt. Ze is slim en ze is briljant in het oplossen van problemen in een verhaal,' zei Liz.

'Niet té briljant, hoop ik,' zei Carrie luchtig, maar ze vloekte inwendig omdat ze haar onzekerheid had laten doorschemeren. De persoon door wie ze haar wilden laten vervangen tijdens haar zwangerschapsverlof was de scripteditor bij een van hun bestaande programma's, een langlopende serie die onlangs was geannuleerd.

'Nou ja, natuurlijk kan ze niet aan jou tippen, maar ze zal de boel niet... verpesten,' zei Liz. 'Hoe dan ook, hadden we niet afgesproken dat je geen producenten als sollicitanten wilde?'

‘Ik begrijp niet waarom ik niet gewoon kan doorgaan.’

‘Scriptnotities roepen terwijl je aan het bevallen bent?’ Liz glimlachte. ‘Ze komt hier alleen maar als extra oor voor Adrian als hij dat nodig heeft. Ik zorg voor het hele productiegebeuren.’

‘Hmm,’ zei Carrie, niet overtuigd.

‘Hé, ik snap je wel. Niemand vindt het idee fijn dat iemand anders zijn werk doet. En al helemaal niet een vrouw vol hormonen die zich een slag in de rondte heeft gewerkt om te komen waar ze nu is. Ik was net zo.’

Carrie glimlachte. ‘O ja?’

‘Reken maar, ik haatte haar ter plekke. Veel te goed.’

‘Wat gebeurde er?’

‘Ik kwam snel terug, kreeg promotie en liet haar overplaatsen naar een andere afdeling.’ Liz kneep in Carries arm. ‘Ik ken je, je zult nog aan het werk blijven terwijl je luiers verschoont. Dit is gewoon een interimdingetje op kantoor, dat is alles. En als ze het niet goed doet, bedenken we een ander plan. Oké?’

Carrie wachtte even en knikte toen.

‘Je hebt haar nog niet ontmoet, toch?’ vroeg Liz.

‘Nee.’ Haar vervangster was gestationeerd in de Pinewood Studios, waar ze het nu afgeserveerde programma hadden opgenomen.

Liz glimlachte. ‘Ze werkte voor Elaine Marsh voordat ze bij ons kwam, maar neem haar dat niet kwalijk. Als je er om een of andere reden niet gelukkig mee bent, hoeven we er niet mee door te gaan.’ Ze keek op haar horloge. ‘Ze zou er nu moeten zijn. Ik ga even kijken of ze bij de receptie is.’

Toen Liz de kamer verliet, zuchtte Carrie diep. Doorgaans wilde ze nieuwelingen helpen zoveel ze kon. Ze wist hoe moeilijk het was een voet tussen de deur te krijgen in deze branche en ze had voor heel wat excentrieke en lastige bazen gewerkt die haar de vreemdste dingen lieten doen, van het regelen van de verjaardagspartijtjes van hun kinderen tot naar hun huis rijden om de planten water te geven, ter-